

Oponentský posudek
díplomové práce Evy Purgerové
„Vznik, vývoj a jurisdikce mezinárodních trestních tribunálů“

I přes svůj název se práce zaměřuje pouze na dva z celé škály mezinárodních trestních tribunálů, a to na *ad hoc* mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii a na *ad hoc* mezinárodní trestní tribunál pro Rwandu. Je to pouze ku prospěchu celé práce, jinak by totiž hrozilo, že práce bude buď neúměrně rozsáhlá nebo, že se soustředí pouze na popis některých notorií a tím vyplní diplomové práci vymezený prostor. Naštěstí diplomantka zvolila rozumný kompromis a stačilo ještě změnit název a případný čtenář by nebyl mystifikován. Je však pravdou, že jisté opodstatnění může název mít díky poměrně obsáhlému úvodnímu historickému exkursu, v němž diplomantka podává přehled mezinárodního trestního soudnictví od první světové války až po současnost.

Práce je přehledně členěna, autorka prokazuje, že se s popisovanou problematikou poměrně pečlivě seznámila, o čemž svědčí i přehled použité literatury, a ani jazykovému stylu a odbornému jazyku není v zásadě co vytknout, i když zde se občas nějaký prohřešek vyskytuje.

Diplomatka porovnává dva *ad hoc* tribunály zřízené jako pomocné orgány Rady bezpečnosti OSN a pokouší se analyzovat, zda jejich zřízení bylo či nebylo v souladu s mezinárodním právem. Přitom naráží na argumentaci obhajoby zejména v případech řešených mezinárodním tribunálem pro bývalou Jugoslávii. Kromě toho si všímá základních otázek spojených s efektivním fungováním obou soudních orgánů, podává přehled o jurisdikci obou soudů, a všímá si rovněž základních procesních otázek, jež jsou oběma soudům vlastní. Je jen škoda, že se nepokusila při srovnání obou soudů a jejich činnosti více zaměřit na rozdílnosti ve fungování obou soudů. Činnost soudů pak zasazuje do historických souvislostí a všímá si nejen činnosti samotných soudů, ale podává přehled i o důvodech, které vedly k potřebě oba tyto soudy zřídít. Na závěr se stručně věnuje otázce vztahu České republiky k mezinárodním trestní soudům, současné situaci před mezinárodními trestními *ad hoc* tribunály a výhledům do budoucna.

Pokud jde o drobné nejasnosti, rád bych poukázal např. na s. 44 odst. 2, kde není zcela jasné, proč by se měly národní soudy podrobovat pravomoci ICTY. Mám za to, že podrobit pravomoci se musí někdo jiný. Obdobně nejasnou formulaci lze nalézt např. na s. 61 ve 3. odstavci. Na s. 64 používá diplomantka výrazu „logický“ výklad. Pro ústní obhajobu bych byl rád, kdyby tento výraz upřesnila a vysvětlila, co tím myslí. Stejně tak bych byl rád, kdyby se diplomantka pokusila vysvětlit tvrzení, uvedené na s. 65, a to, že „minimálně většina obyčejových pravidel mezinárodního humanitárního práva jsou kogentní normy“.

Práci i přes některé drobné výhrady doporučuji k ústní obhajobě.

V Praze dne